

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.879 van 15 september 2008
in de zaak XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 mei 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die loco advocaat N. BERGMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 25 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.2. Op 13 mei 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n.: Dat de aanvraag geen afschrift toevoegt van de identiteitskaart of het paspoort. Dat wel een afschrift voorligt van een geboorteakte, maar dat dit niet aanvaard kan worden als een aanvaardbaar alternatief voor de identiteitskaart of het paspoort, vooral niet aangezien de aanvraag verder geen verklaring geeft waarom de betrokkene geen identiteitskaart of paspoort kan voorleggen of verwerven.

Dat de aanvraag zelf nog wel bij een administratieve historiek wel verwijst naar een annulatieberoep bij de Raad van State tegen een weigeringsbeslissing in de asielaanvraag, doch dit beroep is noch een cassatieberoep noch een aanvaardbaar verklaard cassatieberoep, zoals voorzien vanaf 01/06/2007. Dat de betrokkene derhalve niet vrijgesteld is van de verplichting de identiteit en nationaliteit aan te tonen d.m.v. een afschrift van hetzij de identiteitskaart hetzij het paspoort.

Dat ook dient te worden vastgesteld dat de betrokkene op 27/03/2007 ook een verblijfsmachtiging vroeg op basis van artikel 9, alinea 3, van de vreemdelingenwet. Dat dit laatste verzoek nog bij onze diensten in onderzoek is.

Dat de in de aanvraag artikel 9ter ingeroepen motieven dezelfde zijn als welke ingeroepen werden in de aanvraag op basis van artikel 9, alinea 3.”

2. Ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet “op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, beide vereist ingevolge artikel 39/82 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, én het protocol van New York van 31 augustus 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969, alsook van het verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten van 19 december 1960, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 en van de artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM).

Ter adstructie van zijn middel stelt hij wat volgt:

“Ten onrechte werd bij de bestreden beslissing aangenomen dat verzoeker geen geldige identiteitskaart kon voorleggen en als dusdanig niet kon beantwoorden aan de voorwaarden gesteld onder artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17.05.2007 artikel 7, §1, eerste lid).

Verzoeker heeft meermaals getracht een geldig identiteitsdocument te bekomen vanwege de autoriteiten van Kameroen. Verzoeker werd enkel in het bezit gesteld van een geboorteakte, hetwelk als identiteitsdocument kan worden beschouwd, alsook zijn rijbewijs, afgeleverd op 03.12.2007 te Kameroen.

Verzoeker werd niet in het bezit gesteld van enig ander identiteitsdocument, ondanks zijn verschillende pogingen hieromtrent. Verzoeker bevindt zich dan ook in de onmogelijkheid om een geldige identiteitskaart voor te leggen. Doch kan verzoeker uit diverse andere documenten zijn geldige identiteit bewijzen.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat er aldus geen moeilijkheden waren tot identificatie wij verwerende partijen niet zouden moeten voorhouden dat er in casu moeilijkheden tot identificatie cq. verwijdering zouden kunnen bestaan, welke moeilijkheden niet onmiddellijk oplosbaar zouden zijn en welke moeilijkheden bovendien een maatregel van vrijheidsberoving zouden rechtvaardigen cq. noodzakelijk zouden maken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, staat het aldus vast dat verwerende partijen inzake, ondanks de duidelijke termen van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, én het protocol van New York van 31 augustus 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969, alsook van het verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten van 19 december 1960, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981, in casu hun bevoegdheid hebben overschreden.

Hierdoor worden de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Zodoende antwoordt de bestreden beslissing dd. 13.05.2008 niet op alle aangebrachte redenen en kan in hoofde van verzoeker het risico op een mensonterende behandeling niet worden uitgesloten (ter vergelijking: Raad van State, 19 december 1998, arrest nr. 70.443, R.D.E. 1998, 89).

Zodoende mag elke beslissing cq. bevel tot uitwijzing, die/dat gebaseerd is op deze verkeerdelijke feitelijke beoordeling, niet worden gehandhaafd en dient dergelijke beslissing aldus te worden vernietigd.

Minstens bestaat er aanleiding om de schorsing van de bestreden beslissing dd. 13.05.2008 voormeld te horen bevelen in afwachting van beslechting van de zaak ten gronde.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM.”

3.2. Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Er dient op te worden gewezen dat verzoeker in casu enkel aanvoert dat de bestreden beslissing van 13 mei 2008 niet antwoordt op alle aangebrachte redenen en in hoofde van verzoeker het risico op een mensonterende behandeling niet kan worden uitgesloten.

In het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2006-2007*, nr. 2478/001, p. 35).

Verzoeker maakt noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin toont hij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

3.3. In zoverre verzoeker aanvoert dat verwerende partijen in casu, ondanks de duidelijke termen van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en het protocol van New York van 31 augustus 1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969, alsook van het verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten van 19 december 1960, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 in casu hun bevoegdheid hebben overschreden, volstaat de vaststelling zoals wordt opgeworpen door de verwerende partij, dat verzoeker verzuimt aan te duiden op grond van welk artikel van voormelde verdragen en protocol de verwerende partij haar bevoegdheid zou hebben overschreden, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.4. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. Artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoerings-modaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...).”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in

België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

3.6. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat zijn aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter §1, derde lid van de wet.

Zoals hoger reeds werd benadrukt, blijkt uit de gezamenlijke lezing van voormelde bepalingen van artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. De bewijslast dienaangaande rust op de aanvrager.

Het komt dienvolgens aan verzoeker toe om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In verzoekers aanvraag van 25 april 2008 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt het hiernavolgende aangevoerd:

“Verzoeker is actueel woonachtig te 2060 Antwerpen, Lange Van Bloerstraat 47. een appartement gelegen op de 3^e verdieping.

Verzoeker is een vluchteling die destijds uit Kameroen gevlucht is naar België en alhier is aangekomen op 30.07.2003. Hij ontvluchte Kameroen omwille van de talloze problemen met de overheid, mb. de "Southern Cameroon National Council (SCNC)", een anglofone afscheidings-beweging.

Diezelfde dag werd door verzoeker een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd echter geweigerd bij beslissing dd. 11.08.2003 van de gemachtigde van de Federale Minister van Binnenlandse Zaken, tegen welke beslissing door verzoeker dringend beroep werd ingesteld dd. 12.08.2003.

Op 20.10.2003 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen, welke beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht bij aangetekende kennisgeving dd. 23.10.2003.

Aansluitend werd door verzoeker per 20.11.2003 een beroep ingesteld bij de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 09.09.2005 werd dan een beslissing genomen tot vrijheidsberoving en het bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen werd per 19.11.2005 een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State. Dit annulatieberoep is nog steeds hangende.

*De **medische redenen** waarom het voor verzoeker niet mogelijk is terug te keren naar Kameroen zijn de volgende:*

- Verzoeker loopt een reëel risico dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst zijn leven of fysieke integriteit in gevaar komt. Het is, gelet op de vervolging waarvoor hij destijds op de vlucht is geslagen, voor verzoeker onmogelijk om thans terug te keren naar Kameroen. Dit geldt des te meer gelet op de huidige situatie aldaar. Bij terugkeer zou verzoeker de kans lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit wordt bewezen door zijn verklaringen waarin hij duidelijk aangeeft

destijds te zijn onderworpen aan grove mishandelingen en slagen van de autoriteiten waarna hij diende te worden gehospitaliseerd.

-Tevens is het voor verzoeker onmogelijk omwille van het ontbreken van financiële middelen een terugreis naar Kameroen te bekostigen. Verzoeker benadrukt in dat verband dat aan hem reeds bij beslissing van de Voorzitter van het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen een pro deo raadsman werd toegewezen, juist met het oog op het indienen van onderhavige aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Gegrontheid van de aanvraag

Verzoeker meent in aanmerking te kunnen komen voor een verblijf van langer dan drie maanden in België o.a. om de volgende redenen:

Verzoeker kwam reeds op 30.07.2003 aan in België en diende diezelfde dag reeds een asielaanvraag in bij de gemachtigde van de Federale Minister van Binnenlandse Zaken.

Verzoeker verblijft aldus sedert 30.07.2003 en derhalve quasi 5 jaar onafgebroken in België.

Al die jaren heeft verzoeker ook legaal in België verbleven, o.a. gelet op het door hem aangetekend dringend beroep tegen de beslissing van weigering van verblijf dd. 11.08.2003 van de Dienst Vreemdelingenzaken alsook gelet op het door verzoeker per 20.11.2003 aangetekend beroep voor de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tegen de bevestigende beslissing dd. 20.10.2003 van de weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker heeft van deze tijd ook nuttig gebruik gemaakt om zich op een blijvende wijze te integreren in de Belgische samenleving.

Zo volgt de Heer MALAM MOYA Jozef, sedert 2003 op intensieve basis Nederlandse les in het Centrum voor Volwassenenonderwijs te 3400 Landen, tiensestraat 57. Verzoeker brengt deze cursussen telkens tot een goed einde waarvan de verschillende attesten en deelcertificaten het bewijs leveren. Verzoeker blijft zich thans bijschaven en heeft zich opnieuw ingeschreven in 2 bijkomende cursussen bij het SCVO Site te 2000 Antwerpen, Kipdorptest 24.

Verzoeker huurt sedert 01.04.2007 een appartement gelegen op de 3e verdieping van een pand gelegen te 2060 Antwerpen, Lange Van Bloerstraat 47.

Verzoeker heeft nog steeds dringende medische hulp nodig waarvan de stavingsstukken het nodige bewijs leveren. Mede gelet op zijn financiële situatie is het voor verzoeker onmogelijk om medische zorgen in zijn land van herkomst te bekomen. Het betreft een chronische kwaal dewelke ongeneeslijk is en werd veroorzaakt door de mishandelingen dewelke hij tijdens zijn arrestatie in Kameroen heeft opgelopen. Voor verzoeker is er slechts een zeer beperkte tot geen beschikbaarheid van medische zorgen voor zijn ziekte in zijn land van herkomst.

Al deze elementen wijzen er sterk op dat het volstrekt inhumain zou zijn om verzoeker vooralsnog te verplichten de Belgische samenleving te verlaten.

Gelet op al deze elementen, meent verzoeker dat hij in aanmerking komt om omwille van medische redenen langer dan drie maanden in België te verblijven."

In casu dient te worden vastgesteld dat in de aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden geen elementen aangebracht worden die aantonen dat verzoeker in de onmogelijkheid is om identiteitsdocumenten te verwerven in België. Evenmin legt hij een afschrift neer van zijn nationaal paspoort of zijn identiteitskaart.

Waar verzoeker thans in zijn inleidend verzoekschrift aanvoert dat hij enkel in het bezit werd gesteld van een geboortekarte, die als identiteitsdocument kan worden beschouwd, wordt

hieromtrent in de bestreden beslissing overwogen dat *“wel een afschrift voorligt van een geboorte-akte, maar dat dit niet aanvaard kan worden als een aanvaardbaar alternatief voor de identiteitskaart of het paspoort, vooral niet aangezien de aanvraag verder geen verklaring geeft waarom de betrokkene geen identiteitskaart of paspoort kan voorleggen of verwerven.”*

Verzoeker maakt met zijn betoog, dat bestaat uit een loutere bewering, niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister in casu niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen.

Opgemerkt wordt dat het aan verzoeker toekomt om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Slechts in het voorliggend verzoekschrift geeft verzoeker een uiteenzetting betreffende het feit dat hij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In casu werd bij de aanvraag geen identiteitsdocument toegevoegd. Verzoeker gaf in zijn aanvraag evenmin een uiteenzetting betreffende het feit dat hij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen, zodat het bestuur bij het nemen van de thans bestreden beslissing hiermee geen rekening kon houden en niet kon nagaan of verzoeker zich bevond in een situatie zoals beschreven in artikel 9bis §1 van de Vreemdelingen-wet, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.